

at drives for Husbondens Regning, maa Lyendet være berettiget til at forlade Tjenesten ved denne.

Husbonden kan ikke forlange, at Lyendet skal blive hos Udlægshaveren, jfr. Lyendelovens § 30, og Udlægshaveren har intet som helst Støttepunkt for en Fordring om, at Lyendet skal forblive paa Ejendommen og tjene ham.

Der kan altsaa ikke være nogen Tvivl om, at Lyendet kan gaa sin Vej (jfr. Dom i Ugekrift for Retsvæsen 1894, Pag. 810). Der er heller næppe Spørgsmaal om andet, end at Lyendet — foruden fortjent Løn — tillige kan kræve Erstatning efter Analogien af Lyendelovens § 44, første Sætning, og § 46.

hvad de materielle Regler angaar, synes der herefter ikke at være nogen Grund til at røre ved Konkurs- og Gældsfragaaelserne. Den Tvivl, der i disse Tilfælde kan være om Retsmellembærendet, er af forsvindende praktisk Betydning. Reglerne synes ogsaa praktisk brugbare.

Den eneste Ændring, der paa dette Punkt kunde være ønskelig, skulde være, at der i Konkurstilfælde enten gaves Boet en kort Frist til Svarets Afgivelse (f. Eks. 3 Dage) eller at Konkurstilfælde indlagdes under Reglen i Lyendelovens § 38. Udvalget finder dog ingen Anledning til at stille dertil stigende Forslag.

Derimod tiltrænges en materiel Regel for Udlægstilfælde, da den for dette Tilfælde gældende Regel formentlig har sine Misligheder. Det synes nemlig at være for meget, at Lyendet kan forlade Tjenesten, skønt Udlægshaveren gerne vil beholde det, og dog forlange Løn til næste Fardag, som indtræder 3 Maanedes efter. Derfor foreslaar Udvalget, at naar Lyendet forlader Tjenesten, skønt det godt kunde blive, skal det kun have Løn til den Dag, da det forlader Tjenesten. Det er retfærdigt at træffe en saadan Begrænsning, samtidig med at man sikrer Lyendet dets Løn. Heri vil ogsaa ligge en Opfordring for Lyendet til at forblive paa Gaarden.

Da det har vaakt megen Modstand, at Lyendet skulde kunne gøre Fordring paa

Betaling forud for Panthaverne i den faste Ejendom, og da det formentlig vil være tilstrækkeligt til at sikre Lyendet dets Løn, at det har Fortrinsret fremfor Udlægspantet i det Løssøre, der i Genhold til Frd. 28de Juli 1841 er indbefattet under Pantet i den faste Ejendom, saa har Udvalget — for at fremme Forslagets Udgifter til at blive til Lov — indskrænket sine Bestemmelser til kun at gælde Løssørepantet. Herved gøres ogsaa den mindst mulige Forandring i den bestaaende Ret. Da Forslaget ogsaa medfører Forandringer i Konkursloven, vil det være rigtigst til dens Titel at føje et „med mere“.

Medundertegnede Reisk har vel paa flere Punkter en anden Forstaaelse af den gældende Rets Bestemmelser end den af Flertallet foran fremsatte, men finder det usønsomt at gaa ind herpaa, da jeg kan slutte mig til Flertallets Forslag om Lovforslagets Affattelse.

I Genhold hertil stiller Udvalget følgende

Ændringsforslag.

Forslaget affattes saaledes:

Forslag til Lov
om

Tillæg til Lyendelov af 10de Maj 1854 m. m.

§ 1.

Til § 43 føjes:

„Nr. 7. Naar den Bedrift, hvortil Lyendet er fæstet, paa Grund af Udlæg ophører at drives for Husbondens Regning“.

§ 2.

I § 44, næstsidste Punktum, indføjes efter Nr. 4, 5, 6: „7“.